

maa bruge sine offentlige Midler til at gjøre dem saa frugtbringende, som fornuftige Mænd gjøre, hvad er saa Følgen deraf? Ja, hvad der mangler i Statskassen, komme Skatteyderne til at betale. Og hvad følger af, at Sparekasserne ikke maae tage over 4 pCt? Følgen bliver den, at Sparerne, som man burde gjøre alt Muligt for, ikke kunne faae saa stor Rente af deres opsparede Capitaler, som med Billighed kunde ventes efter de nuværende Forhold. Jeg troer imidlertid ikke, at man overfor en saadan Opinion tør vente sig noget afgjørende Resultat med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal; men hvad jeg anseer mig for besøiet til her at bringe frem, og hvad jeg meget vil anbefale til det ærede Finantsudvalg og den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed, er, at der bør følges et bestemt Princip med Hensyn til disse Bevillingers Givelse, og at det ingenlunde bør være saa godt som Regel, at de altid skulle betales. Naar man da vil spørge mig, hvilket Princip jeg i saa Henseende anseer for at være det rigtige, vil jeg svare, at jeg vilde ansee det for at være det Rigtigste, at man opretholdt Betalingen for Bevillingerne i de Tilfælde, hvor Laanene contraheres til høiere Rente end den, som, efter hvad der foreligger, maa erkendes for at være den gængse. I saa Henseende forekommer det mig, at man har et temmeligt utvivlsomt Barometer i Coursen paa kongelige Obligationer eller, om man hellere vil, Creditforeningsobligationer. Derefter troer jeg, at det maa antages, at den gængse Rente ikke er under 4½ pCt. Jeg tør derfor med de Bemærkninger, jeg nu har tilladt mig at fremføre, opfordre det ærede Finantsudvalg til at overveie og den høitægte Indenrigsminister — forsaavidt han er tilstede, hvad jeg imidlertid seer, at han ikke er — til at udtale sig om, hvorvidt han ikke maatte være tilbøielig til med Hensyn til disse Bevillinger af følge den Grundsætning, at, hvor der af Laan ikke forlanges en høiere Rente, end hvad der er den almindelige og gængse, Bevillingen altid meddeles gratis, medens derimod Gebyrer forlanges, naar der betinges en høiere Rente. Det er en Selvfølge, at, forsaavidt man gif ind derpaa, en

ikke gancke ubetydelig Nedsættelse paa de Conti, der findes opførte i § 5 under Nr. 4, da vilde finde Sted.

C. B. Nimesiad: Det er med Hensyn til den første Bemærkning i Betænkningen til § 5, nemlig den under Nr. 22, at jeg ønsker at udtale mig, og da navnlig angaaende den meget omtalte Reform af vore Sold- og Skibsskatter. Det kan, som jeg allerede udtalte i det første Foredrag, jeg holdt under Finantslovens 1ste Behandling, vistnok ikke gaae an at udsætte denne Reform af vor Soldlovgivning længere, thi denne Lovgivning er saa gal som vel muligt. Den bestaaer væsentlig af Soldatser, som ere blevne til som Diebliffets Børn, skabte uden Plan og kun for at tilfredsstille øieblikkelig nødvendige Krav. Den bestaaer for det Første af nogle Soldatser, som jeg vil kalde hovedsageligt fiscale, som ere blevne forhøiede ved Krigsskatloven af 5te August 1864, og hvorved der er den store Ulempe, at flere af de beskattede Gjenstande høre til Livsfornödenhederne, og det navnlig for den fattigste Deel af Befolkningen. Det er sikkert og vist, at Caffe og Sukker ere Nødvendighedsartikler for den store Deel af den fattige og mindre formuende Deel af Befolkningen, og det vilde være en Kjøpstat, man vilde paalægge, hvis man vilde forhøie Tolden paa disse Artikler. Der er nu hengaaet 5½ Aar, siden Krigsskatloven udkom, uden at vi have faaet Toldloven revideret, uden at vi engang have faaet denne for de Ubemidlede saa bebyrdende Skat tagen bort. Den anden Afdeling bestaaer af Beskyttelsestold for vor Industri. I mange Aar, lige siden 1790, har det staaet som en given Sag for al Toldlovgivning, at man skulde stræbe hen til at fjerne al Beskyttelse. At vi ogsaa her burde stræbe hen dertil, det er udtalt baade af Mænd, der kalde sig Frihandelsmænd, og af dem, der kalde sig Beskyttelsesmænd; selv disse sidste have udtalt, at en saadan Reform gif man imøde, i hvilken Henseende, jeg mange Gange saavel skriftlig som mundtlig har henviist til Englands Exempel, hvor man vel ikke er kommen til Frihandel endnu, men hvor man er gaaet langsomt og roligt frem i denne Retning nu.